# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCO

της 6ης Δεκεμβρίου 1990 *

*Κύριε Πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

1. Με την παρούσα προσφυγή ζητείται καταρχάς να αναγνωριστεί η παράβαση, εκ μέρους του καθού, του άρθρου 1 της οδηγίας 76/491/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Μαΐου 1976, περί της κοινοτικής διαδικασίας ενημερώσεως και διαβουλεύσεως επί των τιμών του αργού πετρελαίου και των προϊόντων πετρελαίου εντός της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 121).

2. Η Επιτροπή εκθέτει ότι μεταξύ του τετάρτου τριμήνου του 1980 και του τρίτου τριμήνου του 1986 οι βελγικές αρχές παρέλειπαν, κατ' επανάληψη, να της ανακοινώνουν εντός των προβλεπομένων προθεσμιών όλες της πληροφορίες που απαιτούνται βάσει του άρθρου 1 της οδηγίας αυτής. Το ίδιο συνέβη και από τα τέλη του 1988. Δεδομένου ότι η Βελγική Κυβέρνηση δεν το αμφισβητεί αυτό, είναι σαφές ότι συντρέχει παράβαση της προαναφερθείσας οδηγίας.

3. Εντούτοις, με την προσφυγή ζητείται επίσης να αναγνωριστεί παράβαση του άρθρου 5 της Συνθήκης.

4. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή εκθέτει ότι η συμπεριφορά του καθού, που επαναλάμβανε τις δεσμεύσεις του να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του τις οποίες όμως δεν τηρούσε παρά μόνο κατά τη διάρκεια των διαφόρων τόσο πριν όσο και μετά την άσκηση προσφυγής διαδικασιών που κίνησε η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι διευκόλυνε την Κοινότητα στην εκπλήρωση της αποστολής της, πράγμα που έπρεπε να κάνει το καθού βάσει του πρώτου εδαφίου του προαναφερθένος άρθρου 5.

5. Ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως, σας προτείνω να κάνετε δεκτό το αίτημα της Επιτροπής. Πράγματι, καίτοι στο παρελθόν το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν έχει σημασία να εξεταστεί αν ένα κράτος μέλος, το οποίο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις ειδικές διατάξεις μιας οδηγίας, παρέβη επίσης ως εκ τούτου τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της Συνθήκης [1], θεωρώ εντούτοις ότι η περίπτωση είναι διαφορετική και βρισκόμαστε πράγματι προ μιας διακεκριμένης παραβάσεως.

6. Συγκεκριμένα πρέπει κατ' ανάγκη να γίνει δεκτό ότι το καθού κράτος μέλος εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις του μόνο υπό την άμεση απειλή ασκήσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως ή εκδόσεως αποφάσεως του Δικαστηρίου, αμελούσε δε εκ νέου να τις εκπληρώσει μόλις η απειλή αυτή φαινόταν να απομακρύνεται. Συγκεκριμένα σταμάτησε να διαβιβάζει προσηκόντως τις πληροφορίες λίγο μετά την έκδοση της Διατάξεως με την οποία το Δικαστήριο προέβη στη διαγραφή της υποθέσεως, στο πλαίσιο της προσφυγής που είχε προηγουμένως ασκήσει η Επιτροπή για τους ίδιους

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Απόφαση της 14ης Ιουλίου 1990, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψη 14 (C-48/89, Συλλογή 1990, σ. I-2425).

λόγους όπως εν προκειμένω από την οποία και παραιτήθηκε, όταν το καθού της δημιούργησε την εντύπωση ότι έθεσε τέλος στην παράβαση ( υπόθεση 277/86 ).

7. Είναι σαφές ότι η συμπεριφορά αυτή συνιστά παράβαση της υποχρεώσεως « ειλικρινούς συνεργασίας και συνδρομής » [2] την οποία επιβάλλει κατά τη νομολογία το άρθρο 5 στα κράτη μέλη και δεν συγχέεται με την απλή μη τήρηση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 1 της οδηγίας.

8. Θα ήθελα επίσης να υπενθυμίσω ότι σε δύο πρόσφατες αποφάσεις κρίνατε ότι αντίκειται προς το άρθρο 5 η επαναλαμβανόμενη άρνηση κράτους μέλους να παράσχει στην Επιτροπή έγγραφα ή διευκρινίσεις στο πλαίσιο των τόσο πριν όσο και μετά την αύξηση προσφυγής διαδικασιών [3]. Αυτό δείχνει ότι υπό ορισμένες περιστάσεις η μη τήρηση του άρθρου 5 μπορεί να αποτελεί πρόσθετη παράβαση.

9. *Συμπεραίνοντας,* προτείνω επομένως να αναγνωρίσετε ότι το Βέλγιο, παραλείποντας κατ' επανάληψη να ανακοινώνει στην Επιτροπή εντός των προβλεπομένων προθεσμιών όλες τις πληροφορίες σχετικά με τις τιμές του αργού πετρελαίου και των προϊόντων πετρελαίου όπως απαιτείται βάσει του άρθρου 1 της οδηγίας 76/491/ΕΟΚ, παρά την κίνηση διαφόρων τόσο πριν όσο και μετά την άσκηση της προσφυγής διαδικασιών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία και το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και να καταδικάσετε το καθού στα δικαστικά έξοδα.

2 — Βλ. ιδίως απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου ( 239/81, Συλλογή 1986, σ. 255 ), και απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1986, Hurd ( 44/84, Συλλογή 1986, σ. 29 ).

3 — Βλ. απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας ( 272/86, Συλλογή 1988, σ. 4875 ), και απόφαση της 12ης Ιουλίου 1990, Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας ( 35/88, Συλλογή 1990, σ. I-3125 ).